

МУСАЛЕНКО

и мистерията с изчезналите празници

Нашите познайници Мусаленко и котаракът Мър завършиха последното си вълшебно пътешествие в парка до една още по-вълшебна локва. Припомняме ви, че тук не говорим за обикновена локва, а за магически портал, който в предишната книжка телепортира нашите приятели в няколко различни държави. В Египет двамата герои се запознаха с Камилата водач на керван, в Македония с лебеда Аз-съм-си-Аз. Срегнаха също най-малкото Колибри на света, чийто роден дом е Куба, и една Дива Коза с каска и челник от България.

Мусаленко разглеждаше внимателно снимките от това пътешествие, които намери в раницата. Всяка снимка беше с различни цветове, изпращаше спомен от различните приключения и напомняше за новите приятели. А щом затвори очи, Мусаленко усети аромата на всяка една държава, която беше посетил, без да иска:

- България му замириса на планина и билков чай;
- Египет му ухаеше на нагорещен пясък;
- Македония – на зелени гори след летен дъжд;
- А Куба – на океан и безкрайни плажове :)

Така размечталият се Мусаленко изведнъж се стресна от нещо, което внезапно падна върху главата му. Някак се надяваше да е капка от невидим гъждовен облак, но се оказа... голямо а́ко на голяма и бяла п т и ц а. Докато Мър се усмихваше на приятеля си под мустак, птицата изненада и неговата чиста и пухкава оранжева козина. Мър хич не беше доволен. Размаха лапи, показа зъби и нокти на въздуха, а Мусаленко се разсмя:

– Мър, нали знаеш, че е на късмет, когато те наака идентифициран летящ обект :) – обърна се към котето си Мусаленко и отиде до чешмата наблизко, за да се поизчисти, докато се приберат у дома.

На чешмата беше кацнала голямата, наакала нашите герои бяла птица, която ги гледаше с един такъв... тъжен поглед.

– Момчета, момчета, качвайте се на гърба ми и да тръгваме към хижа „Мусала“. Там ще разберете всичко...

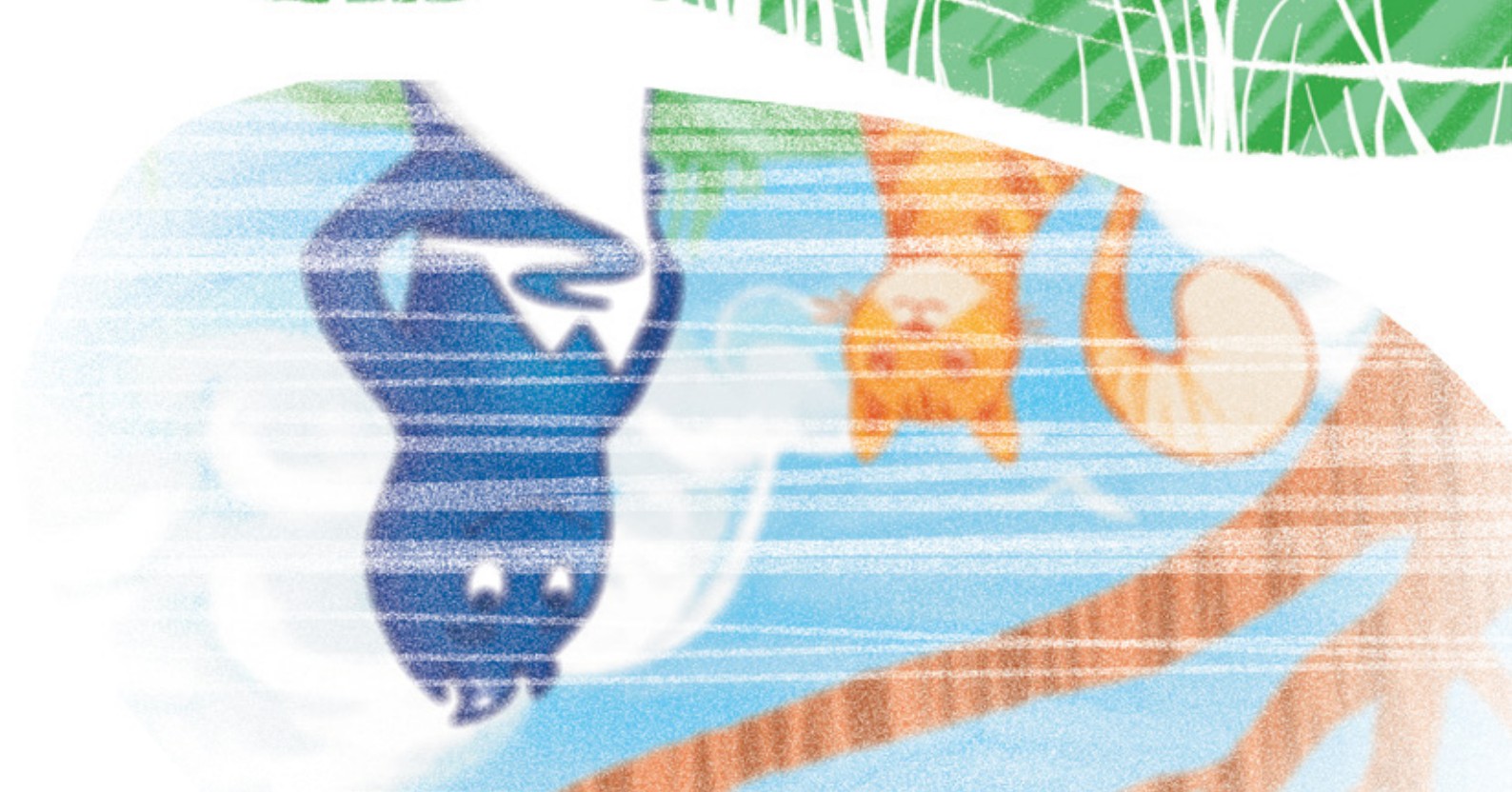
Мусаленко погледна учудено птицата:

– Не разбирам как аз и Мър, които тежим поне 5 пъти повече от теб, ще се качим на гърба ти и ще отлетим където и да е. Вярно, тичам редовно в парка от няколко седмици, пия 3 литра вода на ден и практикувам всяка събота сладоледена диета, но все пак...

И докато оглеждаше мускулите си с надеждата да има все пак тук-там такива, Мусаленко изведнъж усети как

олекна като перце. Чешмата заприлича на чешма за великани, а птицата му се стори с размер на самолет.

– Качвайте се на борда – извика птицата, докато Мър и Мусаленко все още гледаха учудено. – Добре че с моето вълшебно а к о успех да ви смая почти до размера на въшки. Иначе мисията ми щеше да е пълен провал. Използвайте лявото ми крило за стълба и се качвайте смело на моя гръб. Политаме за една хижа в планината, където има важно събрание.

Мусаленко и Мър се покатериха върху птицата. Тя полетя по-бързо от вятъра. Говоря за онзи силен вятър на морския бряг, който вдига ееей толкова големи вълни, колкото къща. И ти разрошва много неприятно косата или понякога превръща шапката ти за слънце или плажния чадър в летящи чинии.

Мусаленко, Мър и бялата птица летяха 3 дни и 7 нощи. Преминаха през тропическа буря, облаци от розов захарен памук, истинско торнадо и през още по-истински водопад, змурнаха се в ледена река и минаха на косъм от горещ цели 103 градуса минерален извор. Птицата ги преведе през девет страни в десета и най-накрая качнаха успешно на покрива на хижа „Мусала“. Там приближаваше полунощ, звездите бяха повече от тъмносиньото на небето, а луната светеше и явно не беше в сатурнова дупка (каквото и да означава това). Въздухът ухаеше на прясно изпечен хляб, вкусна супа от боб, сладко от малини и чай от планински билки.

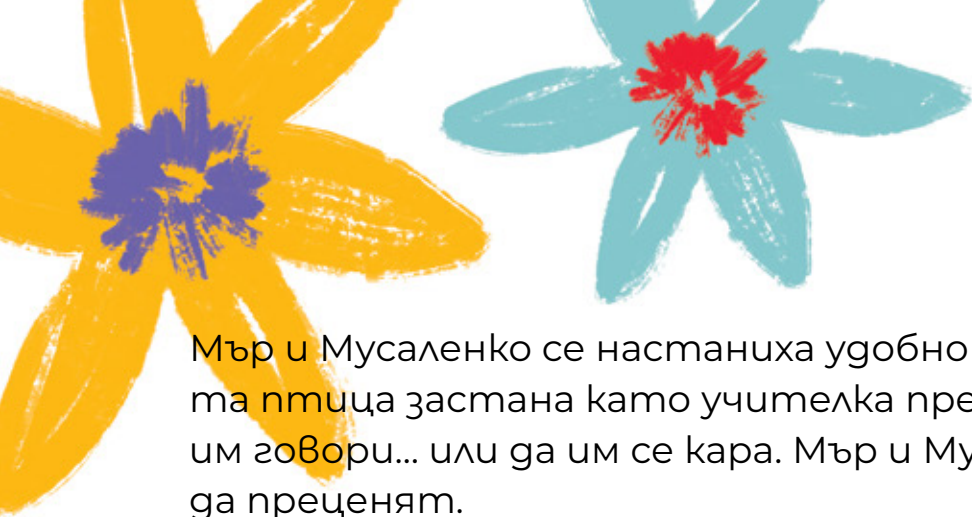

Мър и Мусаленко се настаниха удобно на покрива, а бялата птица застана като учителка пред тях и започна да им говори... или да им се кара. Мър и Мусаленко не можеха да преценят.

– Моля за тишина и да ме слушате внимателно. Имам много за разказване – каза бялата птица. – Първо да ви се представя – аз съм Джони, говорещата чайка.

Аз съм умен, търпелив, обичам да пея и умея да изслушвам, без да прекъсвам. Най-невероятното ми качество е, че разбирам езика на всички същества от всички светове – на хората, на животните, птиците, буболечките, рибите, цветята, дърветата, мъховете, микроскопичните невидими за вашето просто око зелени еуглени, дракони, несъществуващите чудовища под леглото и др. Най-обичам да помагам на един много голям и много добър стар човек от Северния полюс, който все ходи облечен с червени грехи и с червена шапка. Той получава всяка година безброй писма от деца от цял свят, които пишат почти правилно и на почти всички езици. Вие виждали ли сте как се пише „Здравей“ на японски? Ей така: こんにちは и се произнася *коничиуа/Кон'ничива.

Ахааа... и за малко да забравя. Разбирам и езика на всички герои от всички приказки. За щастие, не съм единствен с тази дарба – продължи чайката Джони. – Цяло вълшебно племе чайки сме. Опитваме се да помагаме на планетата Земя да бъде здрава, щастлива и да продължава да се върти около слънцето. За съжаление, много работа имаме през последните години, и то главно с чистотата на Земята. Хората използват огромно количество

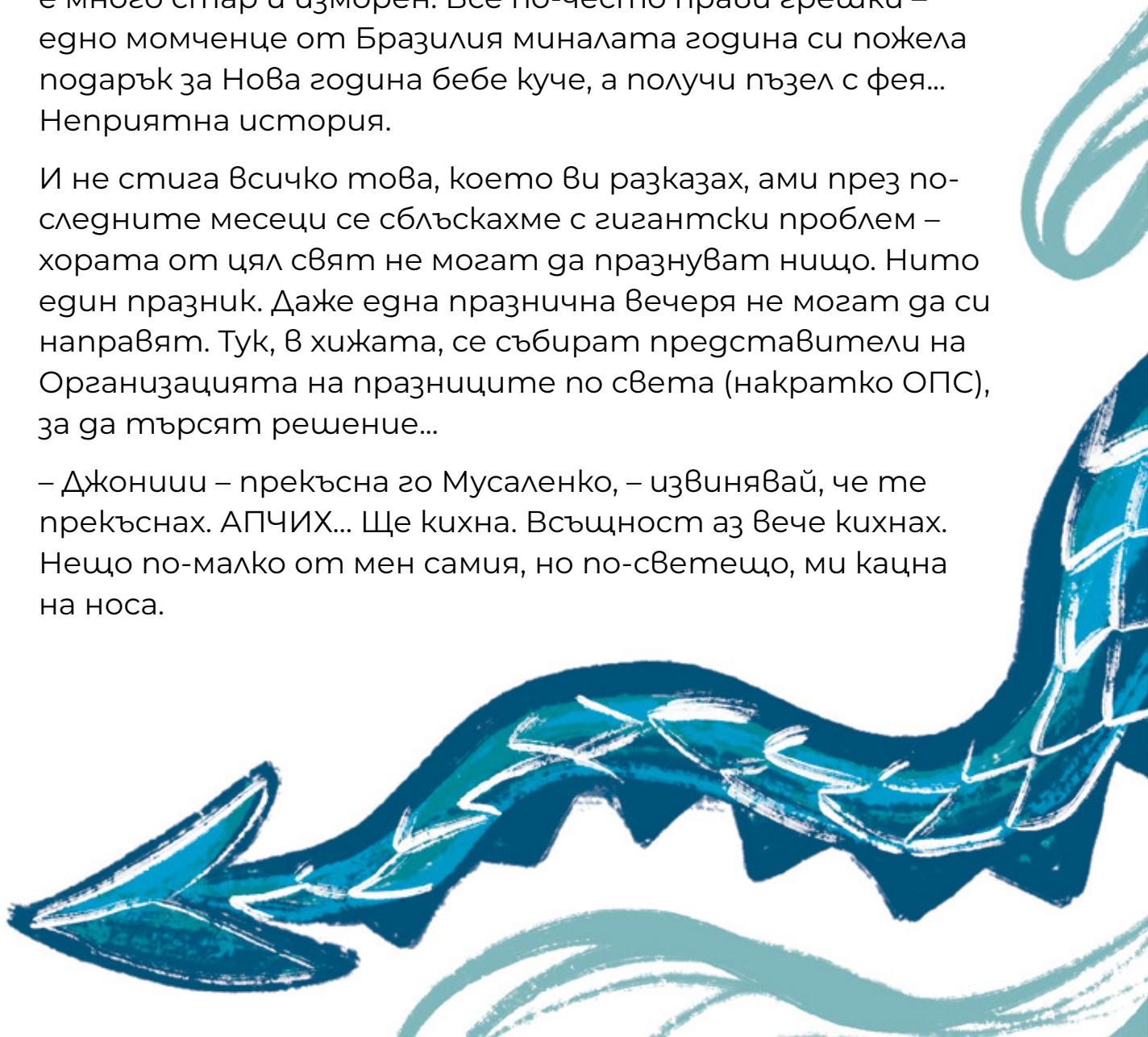

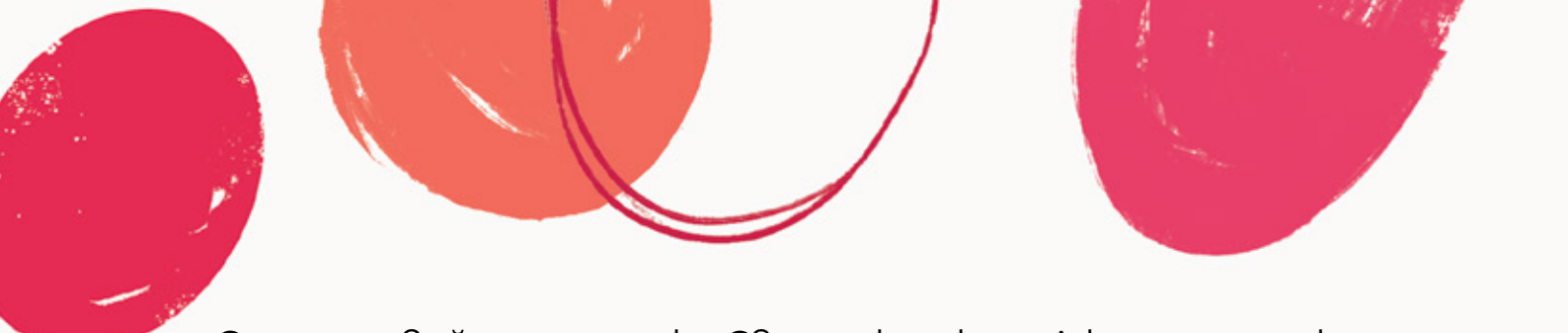

пластмасови бутилки, играчки, торбички и какво ли още не. Знаете ли, че хората даже ядат микроскопична пластмаса, но това не го знаят. Мислят си, че счупеният пластмасов индианец или кукла се изпаряват, а те всъщност стоят поне 200 години в земята. И не се превръщат отново в играчки, нито стават невидими. През това време те се разпадат на все по-малки парченца, които пък отиват през водата и земята в храната на хората. Това е дълга тема... На мен ми е най-тъжно за природата и за това, че не ми остава време да помагам на онзи стар дядо от Северния полъс. Той отговаря за коледните и новогодишните подаръци на децата. Вече е много стар и изморен. Все по-често прави грешки – едно момченце от Бразилия миналата година си пожела подарък за Нова година бебе куче, а получи пъзел с фея... Неприятна история.

И не стига всичко това, което ви разказах, ами през последните месеци се сблъскахме с гигантски проблем – хората от цял свят не могат да празнуват нищо. Нито един празник. Даже една празнична вечеря не могат да си направят. Тук, в хижата, се събират представители на Организацията на празниците по света (накратко ОПС), за да търсят решение...

– Джонии – прекъсна го Мусаленко, – извинявай, че те прекъснах. АПЧИХ... Ще кихна. Всъщност аз вече кихнах. Нещо по-малко от мен самия, но по-светещо, ми кацна на носа.

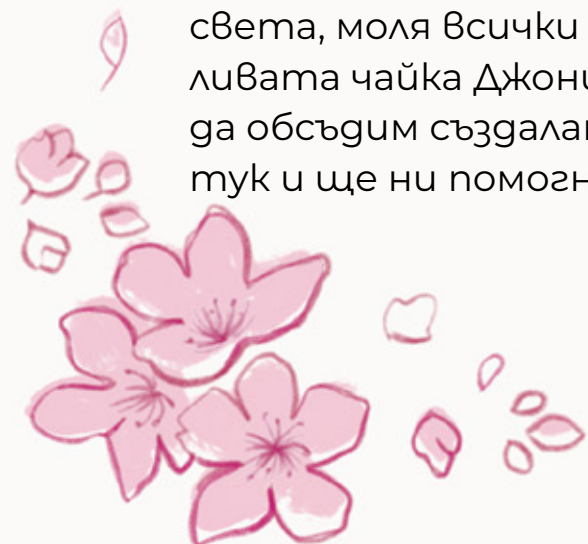

– Ооо, здравейте, госпожо Светулке – каза Джони, поглеждайки към носа на Мусаленко. Останалите от ОПС Ви очакват в хижата – добави Джони и продължи: – Някои гости казват, че им замирихва на сяра, преди да се провали празникът... онази миризма на развалени яйца, нали се сещате. Истинските минерални извори намирисват така. И след това на всички хора им изчезват нещата за празнуване – храна, прежда, боя за яйца, маски, костюми... различното нещо, с което ще празнуват различните празници.

– По миризмата, за която спомена, надушвам кой е замесен... Злая и Лошан – каза Мусаленко. – Но това с разгадането е лесната част. Защо го правят? Какво искат да постигнат с това? И как да ги открием и всичко да тръгне както си е било? Това трябва да разберем. Хайде всички в хижата.

Приятелите се мушнаха през комина и се оказаха в огромна трапезария. Там Мусаленко с огромна изненада видя своите приятели от Вълшебното пътешествие и още много интересни животни от цял свят. Глъчката беше голяма, защото всички се оплакваха едновременно един на друг, после другият на някой друг, а третият – на всички.

– Уважаеми членове на Организацията на празниците по света, моля всички за ТИШИНА – почти изкрещя търпеливата чайка Джони. – Нека всички да седнем на масата и да обсъдим създалата се неразбория. Мусаленко и Мър са тук и ще ни помогнат.

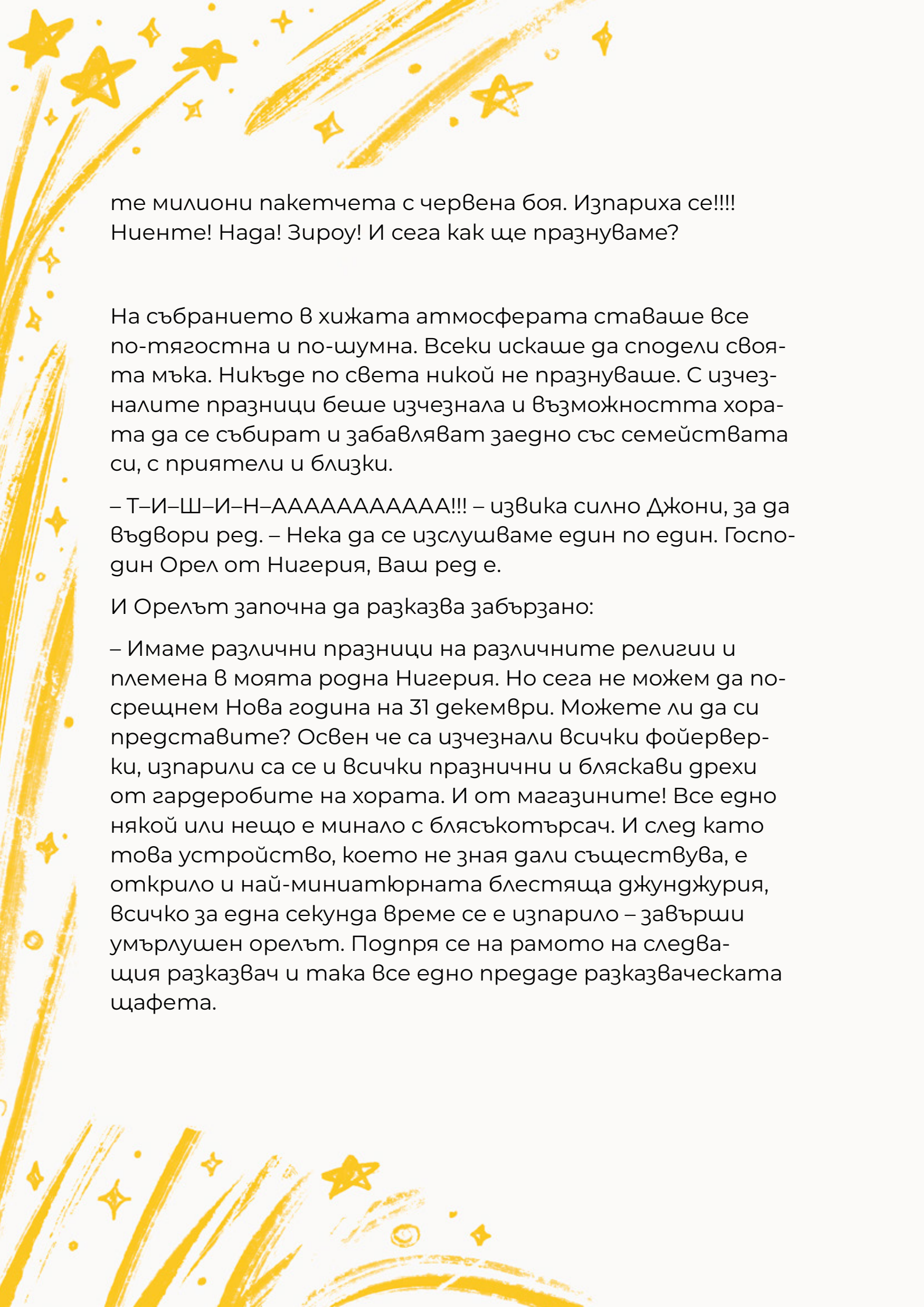
Настана абсолютна тишина. Чуваше се само приближаващата гръмотевична буря, от която никой не се страхуваше. Знаете ли защо? Защото бяха заедно!

– Започваме от дошлия от най-галеч – Светулката от Япония – представи Джонни гостенката, долетяла чак от Страната на изгряващото слънце.

– Всички знаете – започна Светулката, – че в Япония най-популярният, красив, нежен и розов празник се нарича САКУРА или ХАНАМИ – Съзерцаване на цъфналите вишни. В края на месец март и началото на април, когато повечето японски вишни (сакура), символ на нашата страна, започнат да цъфтят, ние обичаме да се повеселим на пикници, наречени „ханами“, под отрупаните с нежен розов цвят гръвчета. Да... но не и тази година. Някой открадна всички цветчета на всички цъфнали вишни в цяла цъфнала Япония. Хората се разболяха от силна тъга, а светулките спряха да светят нощем...

– Разбирам тъгата ти, Светулке. Същото е положението и в Македония – продължи лебедът Аз-съм-си-Аз. – На Великден по традиция боядисваме сварени яйца. С този празник в християнството и католицизма се празнува Възкресението на Исус Христос. Първото яйце винаги е червено, а останалите са с всякакви шарки, рисунки и цветове. Има навсякъде великденски шоколадови зайчета и много лакомства. Най-якото в празнуването е боренето с украсените яйца. Това се прави за здраве. Който излезе с най-здравото яйце, ще се радва на много щастие, късмет и отлично здраве. Ох... такова лошо нещо се случи. Изчезнаха всичките милиони варени яйца и всички-

те милиони пакетчета с червена боя. Изпариха се!!!!
Нуенте! Нага! Зироу! И сега как ще празнуваме?

На събранието в хижата атмосферата ставаше все по-тягостна и по-шумна. Всеки искаше да сподели своята мъка. Никъде по света никой не празнуваше. С изчезналите празници беше изчезнала и възможността хората да се събират и забавляват заедно със семействата си, с приятели и близки.

– Т-И-Ш-И-Н-АААААААААА!!! – извика силно Джонни, за да възвори рег. – Нека да се изслушваме един по един. Господин Орел от Нигерия, Ваш рег е.

И Орелът започна да разказва забързано:

– Имаме различни празници на различните религии и племена в моята родна Нигерия. Но сега не можем да посрещнем Нова година на 31 декември. Можете ли да си представите? Освен че са изчезнали всички фойерверки, изпарили са се и всички празнични и бляскави грехи от гардеробите на хората. И от магазините! Все едно някой или нещо е минало с блясъкотърсач. И след като това устройство, което не зная дали съществува, е открило и най-миниатюрната блестяща гжунджурия, всичко за една секунда време се е изпарило – завърши умърлушен орелът. Подпря се на рамото на следващия разказвач и така все едно предаде разказваческата шафета.

– Да ви кажа аз за Чехия – започна да говори една истинска и много сваятна вещица. – Всички в Чехия вярват, че нощта на 30 април срещу 1 май е магическа. Малки и големи се събират, приготвят на площадите по градове и села големи купчини с дърва. На върха на тези клади слагат вещица, направена от слама или хартия. Не истинска, разбира се. Вярват, че ние, вещиците, пазим зимата и студа наоколо и щом изгорят една неистинска вещица в тази нощ, силата на студа ще отслабне и времето наоколо ще се затопли. Така е ставало винаги... освен тази година. Някой е откраднал всички дърва за правене на клади, не можем да запалим големи огньове и топлото време не може да дойде. Навсякъде е толкова студено, че на децата сополите им замръзват още преди да са ги облизали. А и да ви кажа честно, и на мен ми омръзна да правя постоянно студено.

– А ние пък имаме проблем с лятото – продължи един лос с шал от северно сияние. – В родната ми Швеция посрещаме лятото с един от най-обичаните празници – Midsummer. Отбелязва се в първия петък след лятното слънцестоене. Празненствата започват от около обяд и продължават до сутринта на следващия ден. Събират се семейства и приятели, танцуват, пеят, играят... Навсякъде е украсено с венци от диви цветя, цветни панделки, зеленини от горите. И сега какво мислите, че се случи? Някой е опасал всички цветя.

Дори една миниатюрна цветна брошка с миниатюрна лилава теменужка не мога да си направя – завърши с разказа си тъжният лос.

Униинето в трапезарията на хижата нарастваше.

– А в Египет да знаете какво се случи... Направо не е за разказване – започна Камилата. – На Eid al-Fitr (познат като Рамазан Байрам в България) – един от най-важните празници за всички мюсюлмани по света – изчезна цялата храна. Ще си кажете, може и без храна да се живее, но не е така. Това е празник, отбелязващ завършилия свещен месец Рамазан – около 30 дни време на сериозен пост. Точният брой дни зависи от Луната, тъй като мюсюлманските празници се отбелязват според Лунния календар. Напомням – пост е, когато не можеш да ядеш всякакви храни по всяко време. Почти всички хора през този месец (без деца, бременни жени, болни хора) могат да се хранят и да пият вода само преди изгрев-слънце и след залез-слънце. Началото на поста започва след първия зов за молитва сутрин. С поста мюсюлманите пречистват освен тялото, и душата си. Eid al-Fitr е празникът, който отбелязва края на този пост. За празничната трапеза се приготвят разнообразни ястия – ястия с месни продукти, сладки баници, катми с мед, петмез или сладко, баклава, реване, халва, сутляш (подсладен ориз с мляко) и др. Децата поздравяват своите родители и роднини и искат прошка от тях. Без вкусните храни не можем да празнуваме. Не можем да споделим тази радост със семействата си.

Камилата много се натъжи. Козата я погали с копито и започна и тя да разказва:

– Първо, извинете ме, че малко фъфля. Станах на 6 години и точно сменям млечните зъби с постоянни. Сега говоря като баба ми – Една Мъдра Коза, която е изчела един камион с книги и има една прекрасна внучка – аз :) Но да се върна на проблема в моята родина. Какво се случи? В мъгла с аромат на развалени яйца изчезнаха цялата прежда, всички конци и всякаквите там връвчици от къщите на хората. Ще кажете: „Какво толкова е станало?“. Обяснявам: с тях в България си правим мартеници. Това са гривни от усукан бял и червен конец, които си разменяме на 1 март. Празникът се казва Баба Марта и символизира началото на затоплянето на времето и приближаващата пролет. Преди да настъпи 1 март, всички хора в България правят мартеници и си ги подаряват в деня на празника – за здраве, плодородие и в чест на идващата пролет. А всички, сигурна съм, знаете какво е пролетта, нищо че не навсякъде има такъв сезон. Тогава природата се събужда след студената зима. Дърветата разцъфват, показват се цветята, започва да става топло. Лястовиците и щъркелите долитат от юг... по-точно от Африка. Там стоят на топло, докато в нашата страна е студено. И...

– Имам въпрос! – прекъсна разказа на Козата нашият приятел Мусаленко. – Разкажи повече за аромата на развалени яйца, който каза, че си усетила?

Но преди Козата да отговори, в разговора се включи следващият представител на Организацията на празниците по света.

– Тази смраг се усети и в нощта преди карнавала в Куба

– изчурулика или по-скоро избръмча като комар най-малкото Колибри на света. – В Куба имаме няколко големи карнавала през лятото – в столицата Хавана и в Сантяго де Куба, което пък е старата столица на приказната ни страна. Карнавалите ни са феерия от цветовеeeeeee и са нещо като състезание на различните школи по танци от цялата страна: салса, румба, ча-ча... :) По време на тези карнавали улиците са изпълнени с хора с цветни маски, шарени костюми и с широки усмивки. Празненствата продължават дни наред. Всички са щастливи. Но не и това лято! Незнайно как всички костюми, маски, украси за празника, всичко изчезна като със зловна и недоволна от живота си вълшебна пръчица. Която на всичкото отгоре мирише на развалени яйца.

Всички гости на събранието отново силно се разшумяха, прекъсваха се един друг. Имаше толкова много същества от всички държави с безброй празници, които не могат да се празнуват вече.

Камбаната на хижата иззвъня силно. Чайката Джони предвидливо реши да използва своя спасителен за хората в планината звук, за да въдвори тишина.

– От самото начало на историите погодихах, че Злая и Лошан имат пръст или даже двайсет пръста и четири ръце в тази бъркотия – каза замислено Мусаленко. – Джони, има ли как да ни закараш при вожда на вашето племе чайки? Чел съм някъде...

– И на мен баба ми Егна Мъдра Коза – прекъсна го Козата

с челник и каска, която освен че обича много да говори, обича и много да прекъсва. – Та, баба ми е чела за шамани, вождове и друзи такива най-важни хора във всяко племе. Те палят огън, танцуват около него, пеят неразбираеми песни и някак успяват да предсказват бъдещето, да виждат в миналото, да разбират какво им говорят Луната, Слънцето, звездите, планинските извори...

Мусаленко развълнуван продължи:

– Да, да... нещо такова трябва да е. Вярвам, че вождът на племето на чайките ще ни помогне. Джони – обърна се към чайката Мусаленко, – може ли да ни наакаш всички, да станем почти невидимо малки и да ни закараш на гърба си при твоеото племе?

– Имам по-добра идея – каза Джони. – Качвайте се на нощния лифт при хижата и аз ще ви чакам на долната му станция. Там има едно тайно горско летище, което ще ни е от полза.

Всички бързо се качиха на лифта. Пътуването продължи малко или много. Никой не разбра.

И когато слязоха на долната станция на лифта, защото тази на хижа „Мусала“ се нарича горна станция, забелязаха голялям бяял самолееет.

– Качвайте се на борда на „Джони Air“ – чува познат глас всички. – Аз съм вашата чайка, която може да се превръща в погводница, паралелепипед и... в самолет. Малко повече пера има този самолет, но важното е, че ще ви по-

бере Всички и ще пътувате безопасно докъдето си пожелаете :)

Всички малки същества – Мусаленко, Мър, Светулката от Япония, Веселата Хлебарка от навсякъде, Дъждовният Червей от Норвегия, Една Зла Муха от Една Измислена Страна и още поне 45 знайни и незнайни малки същества скочиха в джоба на един шарен слон от Индия, облечен в гащеризон. Това беше единственият начин малките буболечки да пътуват в самолета, без някой да ги настъпи, наседне или удави в сълзи. Защо го споменаваме ли? На борда се беше настанила и една много красива Плачеща Върба. Тя не спираше да плаче за елфите, които живеят в корените ѝ. Оказа се, че някой е откраднал малките им шапки, без които елфите не могат да вадят пресни боровинки от ръкава си, да пеят елфически песни и да стават невидими. А какво е един елф, ако не умее тези три неща? Освен това от тяхното жилище все още се носеше миризмата на развалени яйца. Май Всички знаем кой е сторил и тази пакост. Нали?

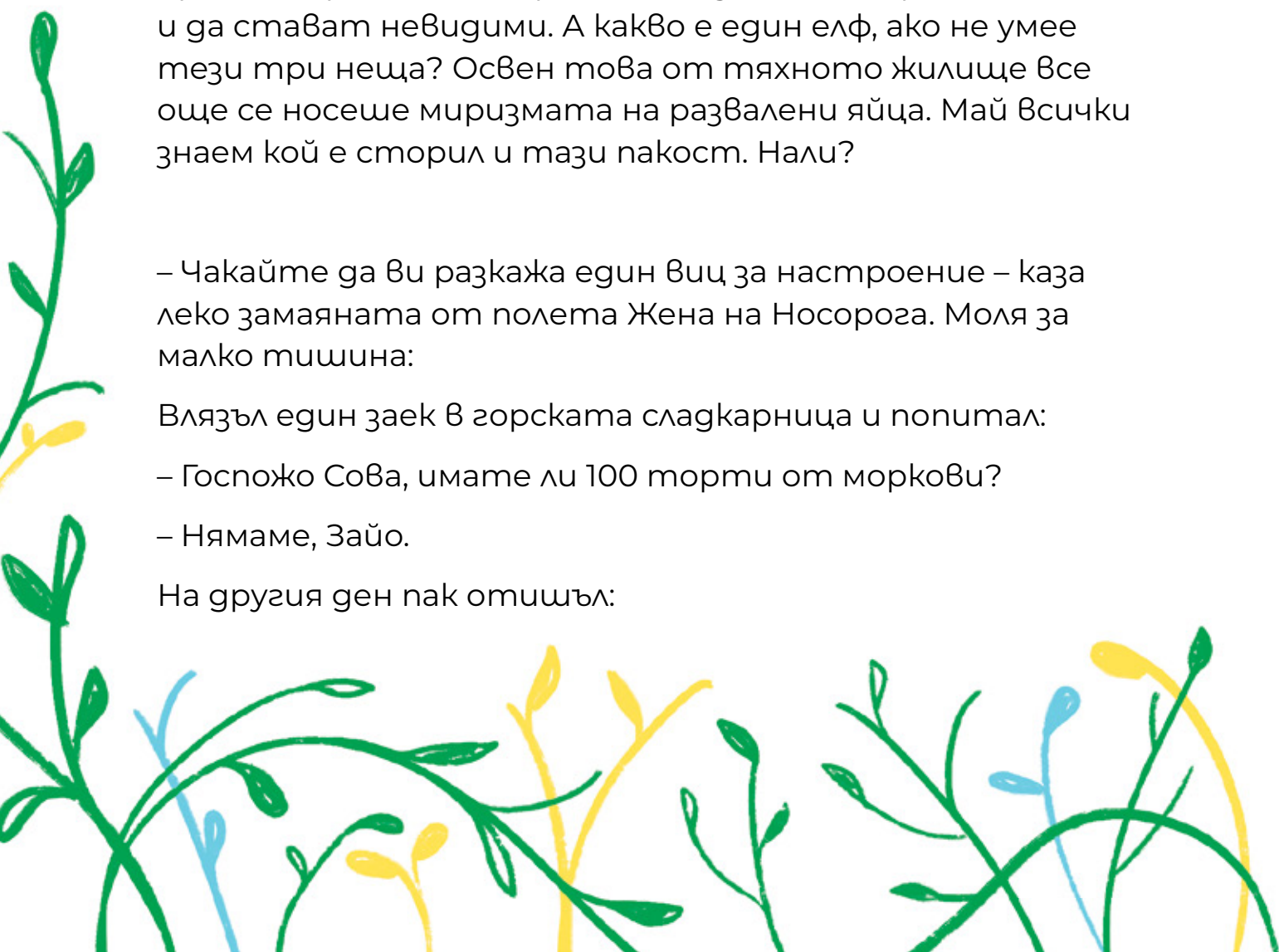
– Чакайте да ви разкажа един виц за настроение – каза леко замаяната от полета Жена на Носорога. Моля за малко тишина:

Влязъл един заек в горската сладкарница и попитал:

– Госпожо Сова, имате ли 100 торти от моркови?

– Нямаме, Зайо.

На другия ден пак отишъл:

– Госпожо Сова, имате ли 100 торти от моркови?

– Нямаме, Зайо.

На третия ден решили да му приготвят 100 торти от моркови. Игва Зайо и пак:

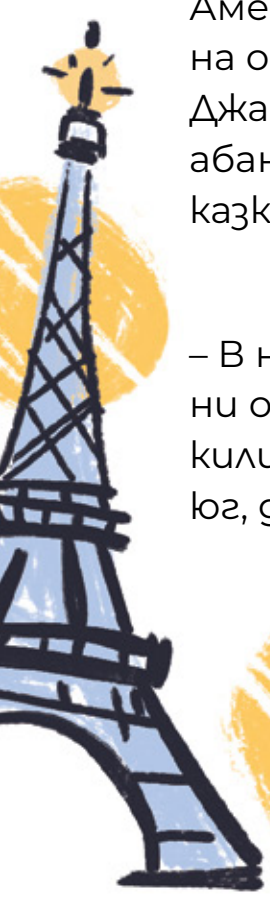
– Госпожо Сова, имате ли 100 торти от моркови?

– Имаме, Зайо.

– Леле и какво ще ги правите тези толкова много торти от моркови :)

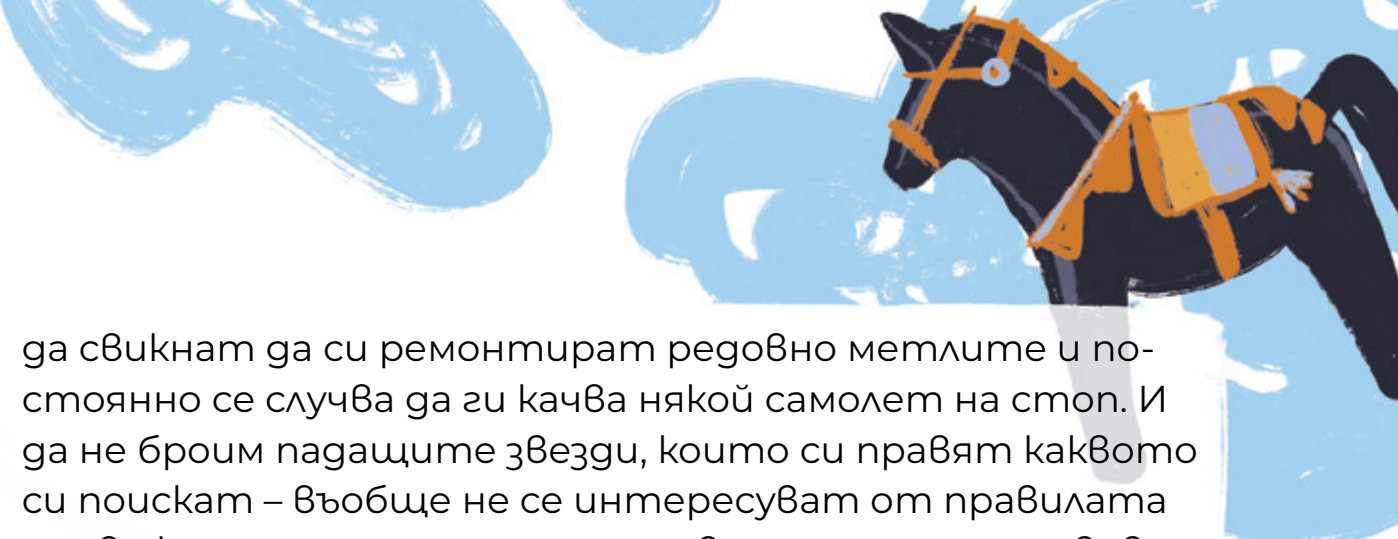
Почти всички пътници почти се разведриха. Настаниха се удобно и сложиха коланите си. Самолетът се издигна толкова нависоко, колкото никой от пътниците не се беше озовавал никога. Пред погледа на развълнуваните пасажери започнаха да се сменят гледки и пейзажи. Прелетяха над река Амазонка в Южна Америка, над Айфеловата кула в Париж, над водопада Ниагара в Северна Америка, връх Килиманджаро в Африка, видяха с крайчеца на окоето си стеблото на порасналото бобено зърно на Джак от „Джак и бобеното зърно“, а един летящ кон от абаносово дърво – и него трябва да го знаете от „Приказките на Шехерезада“ – за малко да ги блъсне.

– В небето трафикът е доста натоварен – сподели Джо-ни от капитанската кабина на самолета. – Има летящи килимчета и приказни герои, птици, които отлитат на юг, други, които отлитат на север. Вещиците не могат

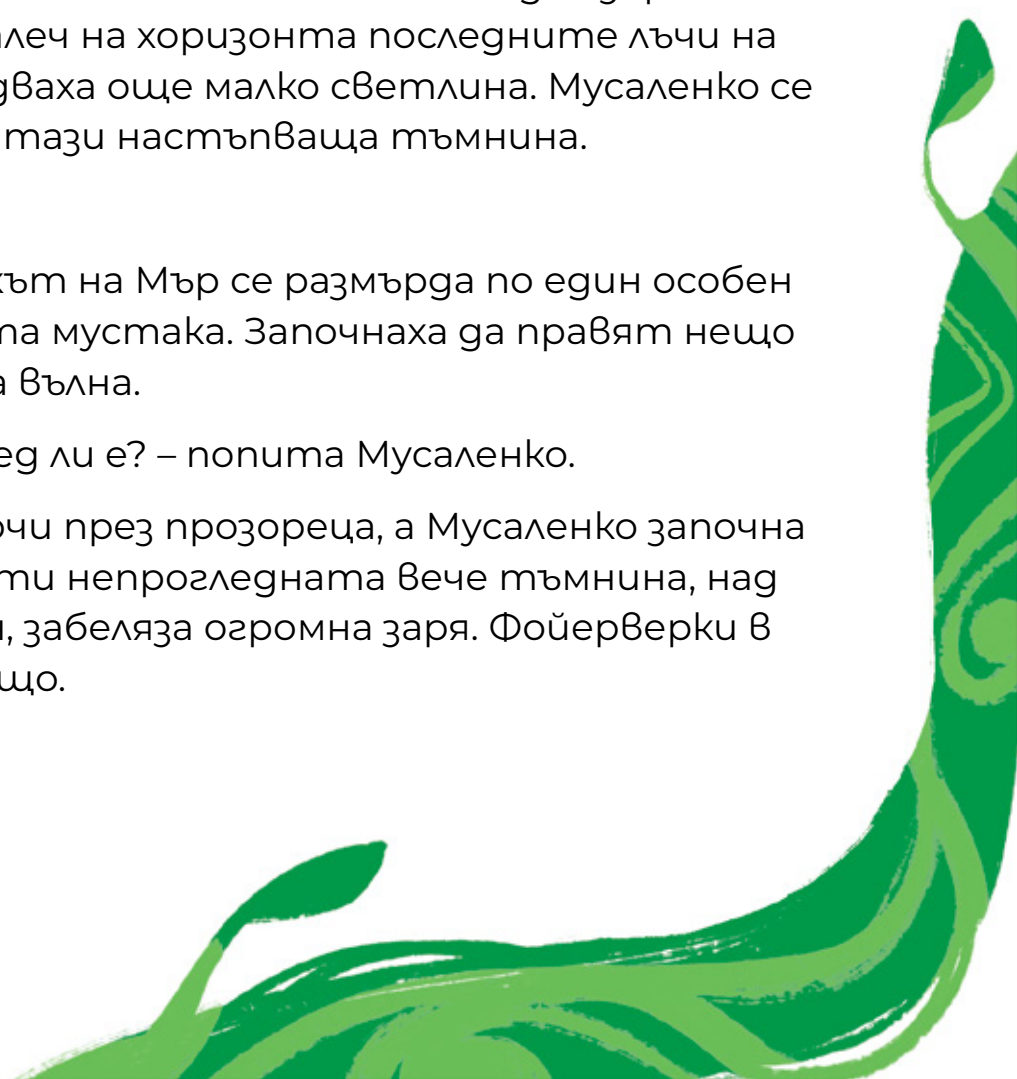
да свикнат да си ремонтират редовно метлите и постоянно се случва да ги качва някой самолет на стоп. И да не броим падащите звезди, които си правят каквото си поискат – въобще не се интересуват от правилата за движение по пътищата... „правилата за летене във въздушното пространство“, исках да кажа.

Мусаленко стоеше напрегнат в джоба на гащеризона на шарения слон. Реши да излезе малко оттам, да се поразтъпче. Нямахше търпение да кацнат и да се срещне с някого от племето на чайките, който да им даде насоки накъде да тръгнат и как да открият злосторниците. Скочи от джоба с малките си крачета и заедно с Мър с малките си лапички закрачиха в коридора между седалките на самолета. Стигнаха до едно прозорче и се загледаха – тъкмо се беше стъмнило. Минаваха над безбрежен океан, а някъде далеч на хоризонта последните лъчи на слънцето открадваха още малко светлина. Мусаленко се наслаждаваше на тази настъпваща тъмнина.

Изведнъж мустакът на Мър се размърда по един особен начин – даже двата мустака. Започнаха да правят нещо като мексиканска вълна.

– Мър, всичко наред ли е? – попита Мусаленко.

Мър започна да сочи през прозореца, а Мусаленко започна да се взира. В почти непрогледната вече тъмнина, над безбрежния океан, забеляза огромна заря. Фойерверки в абсолютното нищо.

– Какво толкова, Мър, може би минаваме над някой остров – каза небрежно Мусаленко.

Но в момента, в който го изрече, усети онази миризма на сярата, която веднага му подсказа какво трябва да направи.

– Бързо, Джони! Кацамеeee! – почти заповеднически се обърна Мусаленко към Джони.

– Няма шанс, момче! Тук е вода навсякъде. Няма летище или поне нещо, което наподобява на такова. Мисля. Мисля. Мисля... Мисля бързо, бързо мисля... Ето! Готово! Измислих го! Взимай парашута за мравки под пилотската седалка и скачайте с Мър.

Мусаленко грабна парашута, сложи го на гърба си, гушна Мър и скочи майсторски от самолета. Вятърът засвистя в лицето му, а той летеше ли летеше. Пред погледа му започна да се оформя фигурата на огромен кораб във формата на кашалот. Мусаленко отвори парашута и се приземи успешно на палубата точно зад един огромен куп с бяла и червена прежда, конци и разни връвчици. Огледа се и очите му станаха буквално с размер на гигантически палачинки с течен шоколад. Навсякъде беше пълно с какво ли не: купчина, висока почти колкото Еверст, от яйца, друга – с карнавални костюми, трета – с розовите цветчета на японските вишни...

Мусаленко и Мър не можеха да повярват на очите си. Стояха като замръзнали. Единствено смрагата на сярата ги свърза и върна в реалността. Огледаха се и тръгнаха бързо да се скрият, когато чуха приближаващи стъпки.

Тогава осъзнах, че самите те не са в реални размери и са почти незабележими. Застанаха спокойно до едно боядисано в червено яйце и изчакаха да видят кой се приближава.

– Лошан, нали не са ни свършили фойерверките? – каза познатият глас на Злая. – Искане ми се още поне няколко милиона години да си седя на палубата и да гледам небето как се озарява с разноцветните звезди.

– Мууу – каза Лошан, докато се разхождаше в костюм на крава. – Мисля, че имаме само за 1000 години напред. По-притеснително е количеството храна – баклавичките ще ни стигнат само за още 697 години. А аз обожавам да ям сладки неща, докато слушам музика. И да слушам музика, докато ям сладки неща.

– Лошане, добре че ни хрумна тази идея да откраднем всички празници на хората. Никога не съм празнувала, никога не съм получавала подарък, никога не съм сядала на трапеза с приятели, думата „усмивка“ ми е чужда... А знаеш ли, че капката преля на миналата Нова година. Вместо новогодишния подарък – плюшена сова в хралупа, – която си бях пожелала миналата година, пристигна

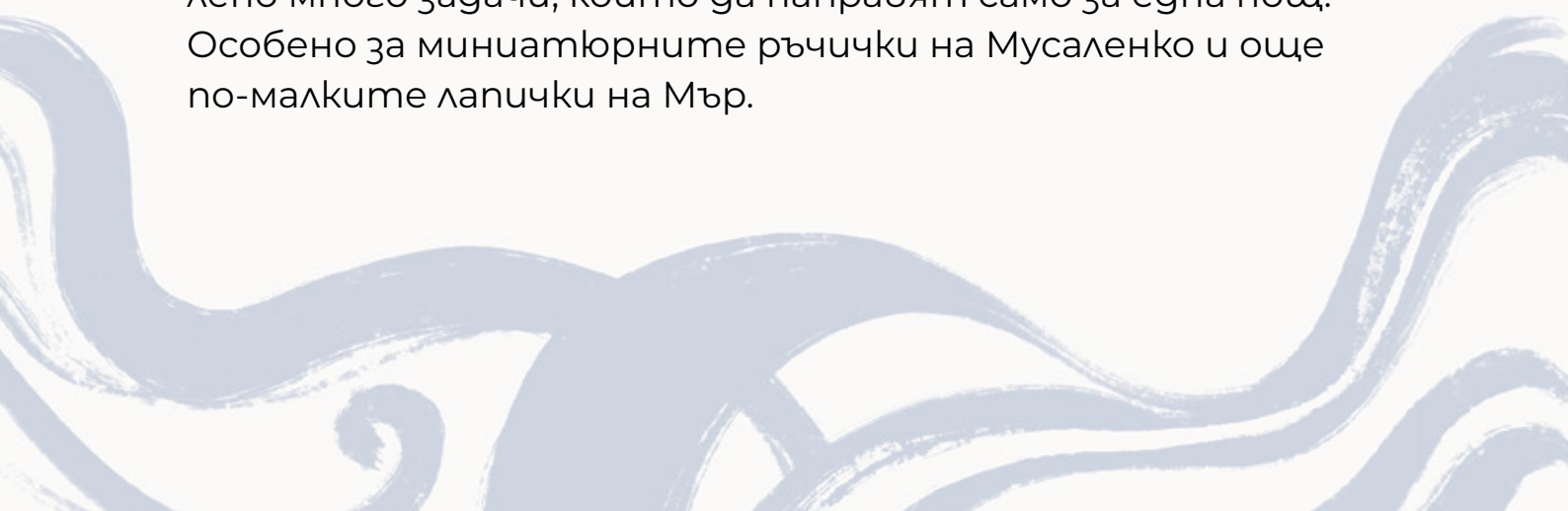

някаква кутия със слuzесто зелено желе с брокат, което било за мачкане. Да си израя и да се успокоявам с него!!! Може ли да си представиш? Дори и на мен, която съм отвратителна, това ми се стори... отвратително. Сега вече всеки ден ще ни е различен празник. Или поне следващите 697 години.

Докато слушаше разговора на двамата злосторници, Мусаленко сякаш малко се натъжи. Цялата тази голяма бъркотия бе заради липсата на приятели и близки на двамата злодеи и заради голямото разочарование от един объркан новогодишен подарък. На Мусаленко му хрумна идея.

– Мър, бързо идвай с мен – и двамата се шмугнаха в една каюта. – Слушай ме внимателно, Мър. Ще измислим празник специално за Лошан и Злая, така че да са щастливи и да върнат празниците на хората. Ще построим, докато спят, втори огромен кораб само от сладки бисквити за Лошан. Ще го украсим. Ще направим подаръци. Сръчни сме. Лесно ще ушим сова, която се е скрила в хралупата си, и ще запишем хубава музика, която да си слушат поне хиляда години.

Мусаленко и Мър изчакаха Лошан и Злая да заспят и се захванаха за работа. Но беше твърде голям план с прекалено много задачи, които да направят само за една нощ. Особено за миниатюрните ръчички на Мусаленко и още по-малките лапички на Мър.

– Ей, момчета, идваме да помагаме – чува отнякъде като в хор нашите герои. – Ние сме различните създания от морския свят. Всяко от нас носи вълшебната сила на моретата и океаните. Всяка рибка, морски таралеж, водорасло, корал, сепия, акула и който и воден обитател да се сетите, е част от тази сила.

В миг на палубата наизскачаха безброй видове риби, медузи, русалки... Те започнаха да помагат на Мър и Мусаленко. Луната огряваше наоколо и им помагаше с тиха бяла светлина. Точно преди изгрева на слънцето всичко беше готово. А отнякъде семейство октоподи успя да донесе дори и една елха, която украсиха с блестящи гирлянди и играчки и поставиха по средата на новия кораб от бисквити.

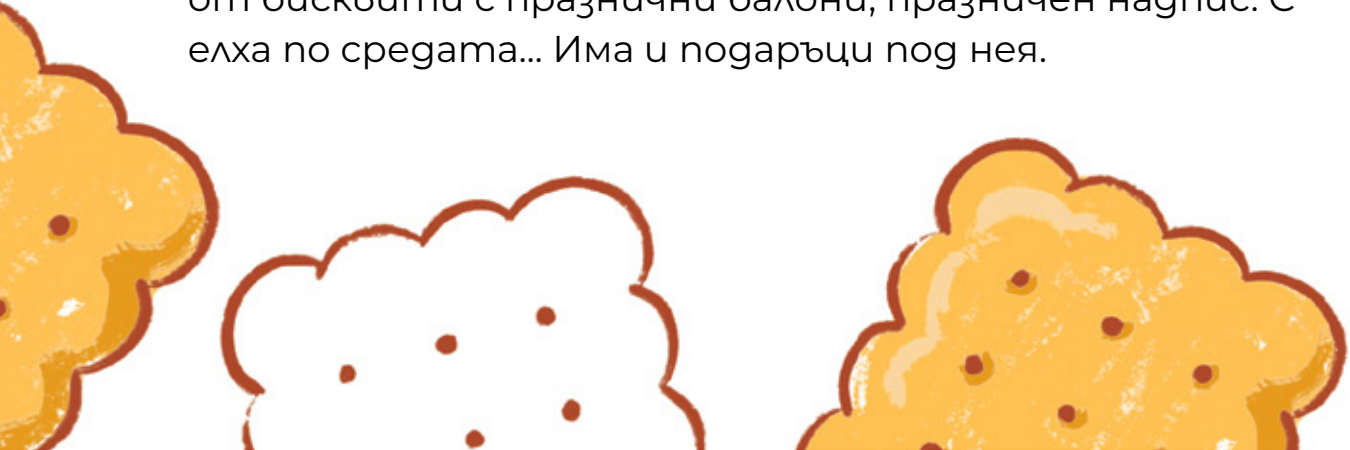

Всички успяха да се скрият минута преди изгрева, когато Лошан и Злая се събудиха и излязоха на палубата да повръщат змии и гущери, понеже се оказа, че това сега е модерно.

– Злая, виждаш ли това, което и аз? – каза в захлас Лошан.

– „Честит Ден на И З Н Е Н А Д И Т Е!“ – прочете малко трудно Злая. И продължи да чете: – „Това е специалният празник на Злая и Лошан. Празнува се с усмивки и хубава музика. Този ден задължително трябва да се направи приятна изненада на поне един близък приятел“.

– Не мога да повярвам – каза усмихнатата Злая. – Кораб от бисквити с празнични балони, празничен надпис. С елха по средата... Има и подаръци под нея.

Каква невероятна изненада!

Двамата замирисаха още повече на сярата от възбуждане и прескочиха със скоростта на светлината на празничния кораб. Злая отвори подаръка под елхата и още повече се усмихна. Май за първи път ѝ се случваше такова нещо :) А Лошан започна да си хруска от едната мачта на новия кораб.

Прецени да хапва по по малко, за да има за по-дълго време.

Под елхата двамата намериха писмо:

Здравейте, Злая и Лошан!

Аз съм Духът на празника, създаден специално за вас.

Нарича се „Празникът на изненадите!“. Той се празнува когато пожелаете и колкото пъти пожелаете. Аз препоръчвам да е поне два пъти в седмицата. Изненадайте първо себе си и после всички живи хора и твари с нещо - добра дума, светеща химикалка, бонбон, печен шамфъстък, електромер, цвете в саксия, мънисто за герданче, чаша вода... Може изненадващо да полеете някой тъжен кактус със сълзите на плачещата върба или да нахраните мравки с трохи от прясно изпечена питка.

Идеите са навсякъде около вас!

И не забравяйте: да правите добро, е страхотна идея.

Защото то ще ви се връща пак като добро - все някак и все някога :)

Приятен Празник на изненадите!

Ваш Дух на празника

И веднага след края на писмото всички купчини с прежда, яйца, баклави, карнавални костюми, фойерверки, храна и какво ли още не просто изчезнаха.

И се върнаха по местата си.

Злая и Лошан не бяха сигурни как се чувстват. Със сигурност беше нещо ново, което трептеше в сърцата им и в стомасите... Не знаеха какво е и не знаеха дали искат да им мине скоро. Може пък да бяха гладни.

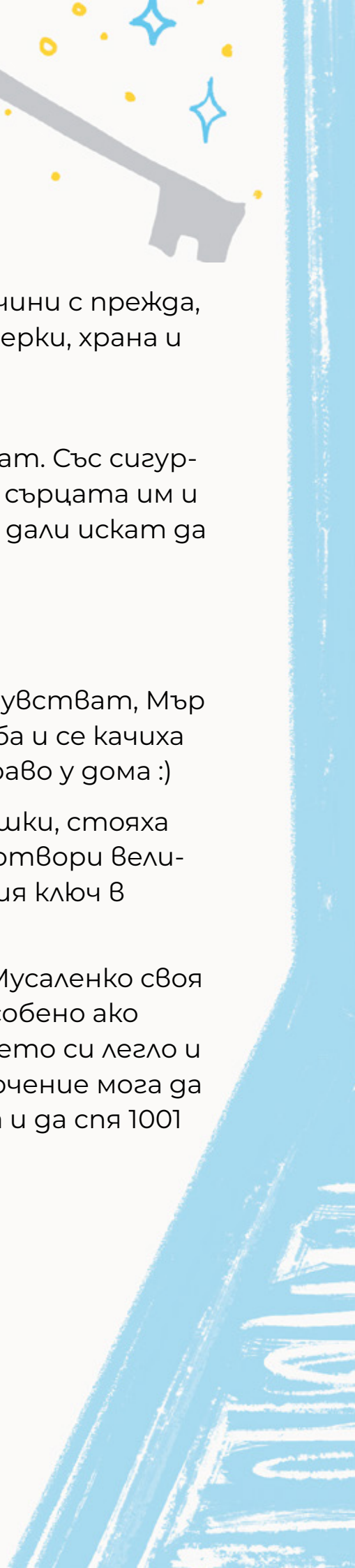
Или може би преяли?

И докато двамата злодеи се чудеха как се чувстват, Мър и Мусаленко се спогледаха, скочиха от кораба и се качиха на гребена на една вълна. А тя ги прибра право у дома :)

Двамата приятели, все още с размер на въшки, стояха пред своя дом. Мусаленко се чудеше как да отвори великански изглеждащата врата с миниатюрния ключ в ръцете си.

– Въщи е най-хубаво, нали, Мър? – попита Мусаленко своя приятел, въпреки че знаеше отговора. – Особено ако може да си отключиш и да полегнеш в твоего си легло и да спиш дълго, дълго. След такова приключение мога да изям всичките канелени кифлички на света и да спя 1001 ноци поне.

Отнякъде наблизо се чу гласът на Джонни.
Чайката кацна наблизо:

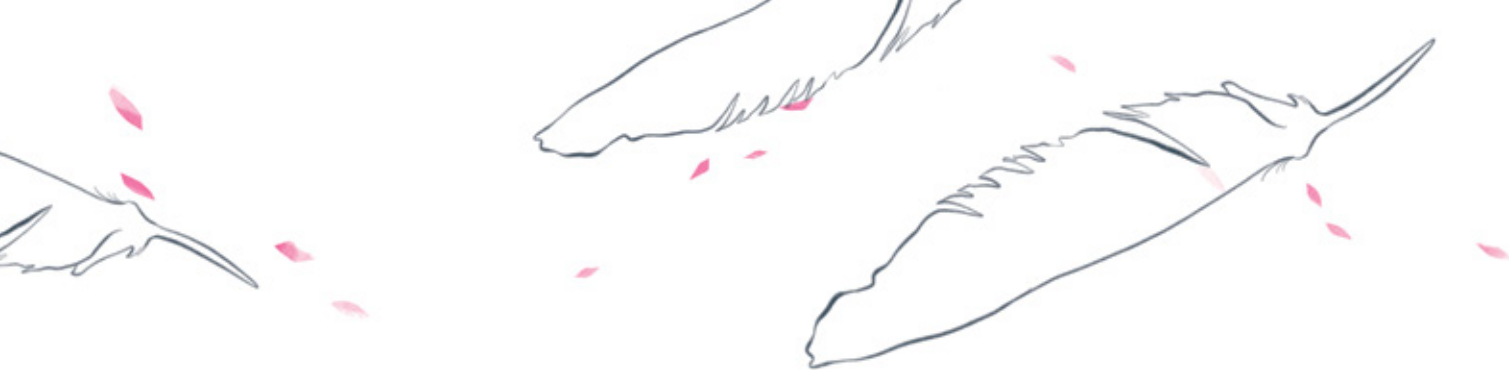

– Момчета, от името на Организацията на празниците по света идвам да ви благодаря. Без вашата помощ нямаше да можем да се справим в тази празнична бъркотия. В света на хората вече почти всичко е наред. Сега се пригответе да ви наакам, за да си върнете реалния размер.

Мусаленко и Мър отново станаха толкова големи, колкото са си били винаги. Мусаленко успя да отключи своя дом. Огледа се наоколо – всичко беше на мястото си. Бързо си изми зъбите, сложи пижамата си и легна в мекичкото легло. Затвори очи неусетно и преди да се потопи в царството на сънищата, си помисли: „Толкова съм благодарен на всичко, което ни се случва на мен и Мър. Щастлив съм, че имам толкова верен и близък приятел, с когото можем да преминем през всякакви приключения“.

@Musala Soft

Стефка Огнянова – автор, 2022

Явора Енчева – книжно оформление и илюстрации, 2022

Александра Ботева и Йоана Иванова –
идейни генератори, 2022

